

Εἰς τὰς λέξεις ἐκείνας τῆς καταδίκου, δὲν ἔπαινε φωνὴ ἀντὶ-
χρησε καθ' ἑλγην τῇ αἰθουσαν, καὶ κυρία τις μετηνέχθη ἐκεί-
θεν λείπτομος.

Ἦτο ἡ κυρία Υ' ἡ σύζυγος τοῦ δημάρχου.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀγέρωχος γεν. εἰσαγγελεύς εἶχε καὶ αὐτὸς
ὡχρίάσει.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

Ἐνῶ ὁ φίλος του ἀπεμακρύνετο, ὁ Γεώργιος ἤκολούθει αὐ-
τὸν διὰ τοῦ βλέμματος.

Αἰφνης ὅμως βλέπει τὸν φίλον του στρεφόμενον καὶ τρέ-
χοντα πρὸς αὐτὸν, ὡς ἄνθρωπον σπεύδοντα νὰ ἐπαυροῦν τὴν
λάθος τι.

— Τί συνέβη ;

— Μία καλὴ ιδέα... Ἄκουσε, φίλε μου, δύνασαι νὰ μοῦ
κάνῃς μίαν χάριν ;

— Καὶ δέκα, φίλε μου.

— Ὅχι δέκα, ἀλλὰ εἰκοσι μοῦ χρειάζονται, οὔτε παρα-
πάνω οὔτε παρακάτω. Ὡς τὰ ἔχῃς, βίβλια, εἰκοσι φράγκα
μαζὺ σου ;

— Καὶ περισσότερα, ἐὰν δὲν μοῦ τὰ ἔκλεπταν—ἀποκρίνε-
ται ὁ Γεώργιος ἀρεστάτα.

— Λοιπὸν, δύνασαι νὰ μοὶ τὰ δανείσῃς ἕως αὔριον ; Ὡς
ἔλθω πρὸ τῆς δεκάτης νὰ σοὶ τὰ φέρω, καὶ μάλιστα ἐὰν τὸ
προτιμῇς, θὰ τὰ εὐρωμην ἀργότερα μὲ τὰ μαθήματα.

Ὁ Γεώργιος ἠνέφτε τὸ χρηματοφυλάκιόν του, ἐξηγαγὼν
ἐξ αὐτοῦ χαρτονόμισμά τι καὶ τὸ ἔπεινεν εἰς τὸν φίλον,
λέγων :

— Ἰδοῦ... πρόσχε... εἶνε εἰκοσιπέντε.

— Εἰκοσιπέντε !... ὅχι ! κατεργάρι, θέλεις νὰ μὲ καθυπο-
χρεώσῃς... Ἀλλὰ δὲν πειράζει ! Σὲ ἀγαπῶ τόσο πολὺ ὥστε
δὲν δύναμαι νὰ ὀργισθῶ μετὰ σοῦ... Χαῖρε, φίλτατέ μου...
Ἀύριον θὰ ἔλθω εἰς τὸ δωμάτιόν σου πρῶτ' πρῶτ'.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ ξιφοδιδάσκαλος δὲν ἔτριψε πολὺ τὰς
χειρίδας τοῦ ἐπειδύτου του εἰς μακρὰ ἐναγκαλισμάτα, ἀνέ-
λαβε δὲ τὴν πορείαν του ὥστε εἶχε ἡττερὰ.

V

— ... Ὡς συμφωνήσῃς μαζὺ μου — ἔλεγεν ἡ Ἀννέτα —
ὅτι εἰς τὸ χωρίον δὲν χαίρει τὴν καλλιτέραν ὑπόληψιν.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί κακὸν ἔκαμνε ; — ἠρώτησεν ἡ Μα-
ρίνα. — Ἐλοὶ τοῦ πέφτουν ἐπ' αὐτῷ, τοῦ δυστυχισμένου, διότι δὲν
ἔχει παράδες, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐμπροσὶ νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἐ-
πραξε καμμίαν κακίαν πράξιν.

— Ὅπως ἴσως ὅμως — ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀννέτα — δὲν
εἶνε ὑποκείμενον νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ κανεὶς, καὶ ἐν εἶνε ὁ
σχῆμον νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριον Γεώργιον διὰ νὰ προφυ-
λαχθῇ.

Ὡμίλουν περὶ τοῦ ξιφοδιδατῆρος.

Ὅτε ἐπανῆλθεν ὁ Γεώργιος, αἱ γυναῖκες, συνεσιεῖς ἀσθη-
ροῦ βλέμματος τοῦ ξενοδόχου, διέκοψαν τὴν ὁμιλίαν. Οὗτος
εἶχεν ἀποχρώντας λόγους διὰ νὰ ἐπισημάνῃ ὅπως, ἐνώπιον
τοῦ ξένου, ἡ περὶ τοῦ Σπάρτη ιδέα μὲν ἠμύλοντο. Ἐν τοῖς
καταστάσις αὐτοῦ ὁ Γεώργιος ἦτο ἐγγεγραμμένος διὰ τὸ πο-
σὸν τριάκοντα φράγκων. Ἐὰν ὁ Γεώργιος, ἐν στιγμῇ τῆς τυ-
φερότητος καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἀπεφάσιζε νὰ θυσιάσῃ τὸ πο-
σὸν τοῦτο, ἐξωφλῶν τὸ χρέος τοῦ φίλου του ! — Ἐὰν τοιοῦτο
τι ἐγένετο, ὁ Σπάρτης θὰ εἰσῆργετο πάλιν εἰς τὴν σφαίραν
τῶν ἀρίστων καὶ εὐγενεστέρων ἀνθρώπων.

Δι' ἓνα ξενοδόχον, ἀρις καὶ εὐγενὴς ἄνθρωπος εἶνε ὁ
πίνων καὶ πληρώνων.

Ἐκ τῆς οὐοῦ ἡκούσθη ἡχος ὀργάνου.

— Ἄ ! — ἀνέκραξεν ἡ Ἀννέτα, πηδῶσα ἐκ χαρᾶς — Ἰδοῦ
ἡ ὀρχήστρα μας.

Στρεφόμενη δὲ πρὸς τὸν Γεώργιον :

Ἀκούετε τί ἁρμονία ! Καὶ ὅμως χορεύει τις μὴ χάρι
Τρελλαινόμεναι διὰ τὸν χορὸν. Καὶ σεις, κύριε ;

— Ὡς εἶνε ὥρα! διασκέδατε — ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος
ἐν ἀμνηχανίᾳ.

— Μήπως δὲν χορεύετε ;

— Δὲν ἐδόθη ποτὲ περιστάσις.

— Ἀλλὰ ἐξυρετε νὰ χορεύητε. Εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον θὰ
σὰς εἰδάξω...

Ἦτο ἱερατικὸν ἐκπαιδευτήριον... Ὁ ἱερεὺς δδάσκουσιν
ἄλλα πράγματα, ὀλιγώτερον διασκεδαστικά.

— Κεῖτα !... Ἐξυρετε ; Κάθε Κυριακὴν τῶν Ἀπόκριων,
ἐδῶ, χορεύομεν λιγάκι τὸ βράδυ. Προσέχετε : ἂν θὰ μείνητε
μετ' ἡμῶν ἕως τὴν δευτέραν, θὰ κάμνεται καὶ σεις, ὅτι κάμνουν
καὶ οἱ ἄλλοι, θέλετε ἢ δὲν θέλετε ! Οἱ χορεύονται εἰς σπάνιαι,
τίσῃ σπάνιαι, ὥστε ἀναγκάζομαι, συνήθως, νὰ χορεύω ὅλην
τὴν νύκτα μετ' ὁ ἀντιπαθητικὴν ἐκείνου τηλεγραφητῆν, ὅπου
εἶνε τόσο βρατὸς καὶ ἀνυπόφορος !

Ἡ Ἀννέτα συνώδευσεν τοὺς λόγους τούτους διὰ μορφασμοῦ
τινος ἀποστρεφῆς.

Ὁ Γεώργιος ἐφάνη συλλογίζομενος ἐπὶ τινι λεπτῷ, εἶτα,
μετὰ σοβαρότητος μὴ συμβιβαζομένης μετὰ τοῦ θέματος τῆς
συνδιαλέξεως, ἠρώτησεν :

— Πόσα μαθήματα νομίζετε ὅτι δύναται νὰ ἐπαρκεῖται
ἐπὶ τῶν εὐρεθῶν εἰς θέσιν νὰ λάβω μέρος εἰς τὸν χορὸν χω-
ρὶς φρόν νὰ ρίψω τὴν συγχωρεστρίαν μου καὶ νὰ με γελᾷται
ἓνας τηλεγραφητῆς ὁποιοσδήποτε, ὁ ὅποιος τυχὸν θὰ εὐρί-
σκετο εἰς τὴν αἶθυσαν ;

— Ἐντὸς μιᾶς ὥρας, ἂν τὸ πέρνετε ἀπόφασιν, ἀναλαμ-
βάνω ἐγὼ νὰ σὰς μάθω τὸ βᾶλ' εἰς καὶ τὴν πὸ λ' α' νὰ τόσο
καλῶς ὥστε κανεὶς νὰ μὴ τολμήσῃ, ὕστερα ἀπὸ σὰς, νὰ προσ-
καλέσῃ πλέον ἓνα κορίτσι διὰ χορὸν.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ ὥραία νεάνις, εἶχεν ἐν τῷ βλέμματι
προκλητικωτάτην ἔκφρασιν.

Μετ' ὀλίγον κληθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀννέτας, εἰσῆρχετο εἰς τὸ
ξενοδοχεῖον ὁ Πίντας, χωλὸν καὶ ρυπαρὸν ἀνθρώπιον, σύ-
ρον ὁπισθεῖν τοῦ χειροκινήτον τι ὄργανον ρυπαρώτερον αὐτοῦ,
κυματίζον ἐπὶ ἀμαξίῳ.

Ὁ θεὸς ξενοδόχος, ὅστις, εἰς πᾶσαν αὐτοῦ πράξιν, ὀδηγὸν
εἶχε μόνον τὸ συμφέρον, οὐδεμίαν παρενέβαλεν ἀντίστασιν
εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀνεψίᾳς τ' αὐτοῦ μύσῃ τὸν νέον περιη-
γητὴν εἰς τὰ μυστήρια τοῦ χοροῦ.

Ἠνεφύθη ἡ μεγάλη αἶθυσσα : ὁ Πίντας ἔσυρεν ἐντὸς αὐ-
τῆς τὸ ὄργανόν του : ὁ Γεώργιος καὶ ἡ νεὰ ἡκολούθησαν
μετὰ χαρᾶς τὸν χωλὸν μουσικόν, καὶ εὐθὺς ἤρχισαν τὰς
πρακτικὰς αὐτῶν μελέτας.

— Κάμετε ἔπως κάμνω ἐγὼ... δόσατέ μοι τὸ χέρι...
ἂι ! μὴ σφίγγετε πολὺ... Περᾶσατε τὸ ἄλλο χέρι εἰς τὴν μέ-
σην μου... Ποῦ καλὰ...

Καὶ τώρα, ἐμπρὸς τὸ πόδι... Ὅχι τόσο ἐμπρὸς... ἔτσι...
'σάν κάμνω ἐγὼ... Τώρα... ἐμπρὸς τὸ ἀριστερὸν πόδι καὶ σύ-
ρετε τὸ δεξιόν... Ὅπισω τὸ ἀριστερό !

Κάμετε τὰ ἴδια μίαν ἄλλην φορὰν... πῶ γρήγορα... ἐμ-
πρὸς ! Ἀριστα !

Ὁ Γεώργιος, ἐρυθρὸς, ἀσθμαίνων, ἔξετελει τὰς διαταγὰς
τῆς χαριέσσης διδασκαλίσσης, ἥτις, βαθέως συναισθανομένη
τὴν παιδαγωγικὴν αὐτῆς ἐντολήν, δὲν ἐπρόσχευεν εἰς τὰς τυ-
χαίας συγκρούσεις τοῦ στήθους της πρὸς τὸ τοῦ μαθητοῦ της...

Ὁ δὲ Πίντας, ἔχων τοὺς ὀρθογώνιους ἐπ' αὐτῶν πρὸς τὴν
γῆν, ἐνύχθη τὸ man u b r e τοῦ ὀργάνου του μετὰ τῆς
σοδαῖας ἀδιαφορίας τοῦ καλλιτέχου τοῦ ἀνωτέρου πάσης
κριτικῆς.

Ὁ Γεώργιος εἶχε πλουτισθῇ ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ τῶν καλ-
λιτέρων διαβάσεων ὅπως γίνῃ ἀρις χορευτῆς.

Ἦτο, ὡς εἶπομεν, μέτριος τὸ ἀνάστημα, εὐλύγιστος, ρω-
μαλέας, κομψός. Ἡ ὥραία διδασκαλίς δὲν ἐδυσκολεύθη
πολὺ ὅπως τὸν διδάξῃ τὰς πρώτας κινήσεις τοῦ στροβίλου.

Ποῖν ἡ ὥρα περὶ τὴν, ὁ μαθητῆς καὶ ἡ διδασκαλίς
ἀπετέλουν εὐχαρί τεῦχος.

Ἐρωτᾷτε τὸν Γεώργιον, τὸν πρῶτον τρέφομεν τοῦ ἱερατικοῦ
ἐκπαιδευτηρίου, ἐὰν τὴν στιγμὴν ταύτην θὰ ἐπρωτίμα νὰ
θαυμάσῃ τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τοῦ Μιλάνου, τὸν ἐπι-
κλινὴ πύργον τῆς Πίζης, ἢ νὰ κάθηται ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ

ἀνακλίντρου—ἐνθα, μετὰ τὸν χορὸν, ἔπεσε μετὰ τῆς θελκτικῆς οἰδοακαλίσσης τοῦ ὅπως ἀναπαυθῶσι—καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸ ὥραϊον πρόσωπον τῆς νεόνιδος ἐκείνης, τὸ στίλβον ἐξ ἐρυθήματος καὶ ἐκ μειδιαμάτων!

Ἡ φωνὴ τῆς Μαρτίνης διέκοψε τὴν ρέμβην ἐκείνην.

Ἦτο ἡ τετάρτη μετὰ μεσημβρίαν· ἡ Ἀννέτα ἔπρεπε νὰ βοηθήσῃ τὰς προετοιμασίας διὰ τὸ γεῦμα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὡς ἀνὰ πᾶσαν τετάρτην, θὰ ἤρχοντο οἱ ἔμποροι, εἰτινες, διανυκτερεύοντες ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἐμελλον ν' ἀναχωρήσωσι τὴν ἐπαύριον διὰ τὴν πανηγύριν Κ.

Ὁ χορὸς καὶ αἱ συγχινήσεις εἶχον κεντῆσαι τὴν ὄρεξιν τοῦ Γεωργίου. Ὁ κ. Θεόδωρος ὅμως δὲν ἐνεργάνετο, ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν πατοῦντες τὸ ἔδαφος διὰ τῶν χονδρῶν αὐτῶν ὑποδημάτων νεοὶ τινὲς θαμῶναι, οἵτινες ἔλαβον θέσιν περὶ τὴν μεγάλην τράπεζαν.

Αἶφνης ὁ Γεώργιος ἠσθάνθη χεῖρά τινα ἐπιτιθεμένη ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ἦτο ὁ σταθμάρχης.

— Ἐπρογεματίσατε, φίλε μου;

— Ὁχι.

— Δὲν ἔχετε ὄρεξιν;

— Πολλὴν μάλιστα.

— Τότε νὰ φάγητε.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν συμβουλὴν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ περμένω τὴν σύντροφόν μου.

— Ὁ σύντροφός σας δὲν θὰ ἔλθῃ. Ἐπανερχομαι τώρα ἐν Κ..., ὁ δὲ κ. Πατούρης μ' ἐπεφόρτισε νὰ σὰς εἶπω, ὅτι θὰ ἔλθῃ πολὺ ἄργα.

— Μήπως ὦ συνέθη κανὲν δυστύχημα;

— Τίποτε σπουδαῖον... ἐξ ἐναντίας...

Ὁ Γεώργιος, λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἀγγελίας ταύτης, δὲν ἐζήτησεν ἄλλας πληροφορίες.

Παρήγγειλε τὸ πρόγευμά του καὶ, μετὰ προσώπου φαίδρου ὡς ἀνθρώπου λαθόντος τὴν μάλλον εὐάρεστον εἰδήσιν, ἐκάθησεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς τραπέζης, ἐνθα οἱ ἔμποροι ἐτρώγον ἤδη.

Παράδοχοι τύποι οἱ ἔμποροι ἐκεῖνοι.

Πρέπει νὰ τοὺς περιγράψωμεν;

Προτιμῶμεν νὰ ἀναφέρωμεν τὰς συνομιλίας των, καθόσον μάλιστα καὶ ὁ Γεώργιος ἔλαβε μέρος εἰς αὐτάς.

— Ἐσεῖς λοιπὸν — λίγαι ὁ παχύτερος τῶν δαιτημόνων, στρεφόμενος πρὸς τὸν ἡμέτερον νεανίαν — δὲν ἐπήγατε ποτὲ εἰς Μιλάνον; Νὰ πᾶτε, νὰ πᾶτε... εἶνε λαμπρὰ πόλις... Ἐκεῖ τρώγει τις καλὰ, δὲν λέγει τις τὸ ἐναντίον. Ἀλλὰ μὴν ἐπίσπαστε, κύριέ μου, νὰ εὐχῆτε πλέον ταῖς ὥραις ἐκείναις κοτελέταις, μεγάλας σὰν βανίλια, εἴτε τὰ στυφάδα ἐκείνα τὰ τετράγωνα καὶ μαῦρα σὰν καλυμαῦχι, ποὺ ἐκολυμποῦσαν μέσα εἰς μίαν σάλτσαν, ποῦ σοῦ περιεῖχεν ἅπ' ὅλα... Οὕτε τὸ βούτυρον δὲν θὰ εὐρετε, τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο βούτυρον ποῦ εἴχαμε πρὸ τοῦ πενήντα ἐννέα... Ὁχι κύριε: τώρα κοτελέταις σὰν στρείδια, ζουμί νεροῦδ, βούτυρον ποῦ εἶνε ἐγγύς... Τὸ Μιλάνο δὲν εἶνε πιά σὰν ἄλλοτε· ἀλλὰ ἀπέαντι τῶν ἄλλων πόλεων, τοῦ Τουρίνου λόγου χάριν, ἔχει πάντοτε τὰ καλὰ του.

— Ὁ Παλιγκας εἶνε ζῶν! διακόπτει κραυγάζων ἄλλος τις ἔμπορος ἔχων ὀφθαλμοὺς μικροὺς καὶ φωσφορικοὺς, μειδίων σκυπτικῶς. Μήπως νομίζεις ὅτι ὁ κύριος ταξειδεύει διὰ νὰ κάμῃ μελέτας ἐπὶ τῆς σάλτσας καὶ τῆς μπιφτέκας; Τὶ τοῦ μέλει εἰς ἕνα νέον, εἴαν αἱ κοτελέταις γίνονται μὲ τὸ βούτυρον ἢ μὲ τὸ ξύγι; Ὅταν τις εἶνε εἰκοσι ἔτων, ζητεῖ... ἐγὼ τὸ ξερῶ τί ζητεῖ!... Πηγαίνεται εἰς Μιλάνον, παιδί μου. Ἐκεῖ ὑπάρχει πρᾶγμα δι' ὅλα τὰ γούστα... Κάμετε ἕνα γύρο εἰς ταῖς Γαλλερίαις περὶ τὴν δαίλιν... Μὴ φοβέσθε νὰ κάμῃτε λάθος... Τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο γνωρίζεται ἀμέσως... Ἐάν δὲ εἴχατε ἀνάγκην ἀπὸ διευθύνσεως, ἐρωτᾶτε τὸν κουμπάρον τοῦ Βόρτολου ἐδῶ, ὁ ὁποῖός ἔχει σημειωμένους εἰς τὸ πορτοφόλι του ὅλους τοὺς δρόμους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς

τῶν σπιτιῶν, μὲ τὰ ὀνόματα δλων τῶν ὥραϊων Πιεμοτέζιδων, τριεστίνιδων, ρωμαίων... Δὲν λέγω ἀλήθεια, κύρ Βόρτολε;

(ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΜΟΥ

(Ἐκ τοῦ «Β.βλίου τῶν Ἀσμάτων» τοῦ Χαΐνε)

Στοῦ τραγουδιοῦ μου ἐπάνω τὰ φτερά,
Γλυκεῖα μελαχροινὴ μου θὰ σὲ φέρω,
Νὰ πᾶμε εἰς τοῦ Γάγγου τὰ νερά
Στόν τόπο τὸν καλλίτερο ποῦ ξέρω.

*

Ἐκεῖ ποῦ τὸ φεγγάρι τ' ἀργυρὸ
Φωτίζει πεδιάδα ἀνθισμένη,
Τὸ ἄνθος τοῦ λωτοῦ τὸ δροσερὸ,
Τὴν ἀδελφὴν τοῦ τὴν μικροῦλα περιμένει.

*

Ἐκεῖ τὰ ἀστεράκια γιὰ φιλιὰ
Ἀκτίνες στὰ τριαντάφυλλα σκορποῦνε,
Καὶ στῆς νυκτὸς ἀκοῦς τὴν σιγαλιὰ
Τὰ γιούλια ποῦ γλυκὰ κρυφομιλοῦνε.

*

Τὸ ζαρκαδάκι ἀφρυγκάζεται δειλὰ
Ἦ τρέχει στὰ χορτάρια χωρὶς ἐννοια
Κι' ἀκούγεται μακριὰ ἔπου κυλᾷ
Ὁ Γάγγης τὰ νερά του τ' ἀσημένια.

*

Ἐκεῖ ὅπου ἀπλώνουν κουρμαδιαῖς,
Ἰσκιο παχὺ, κ' οἱ δύο θὰ ξαπλοθοῦμε...
Καὶ μ' ὄνειρα μ' ἀγάπη μ' εὐωδιαῖς,
Ζωὴ ἀγγελικὴ θὰ νὰ περνοῦμε.

Θ. Α. Β.